

מדרש הנעלם על איכה

שָׁלוּנוּ לָהּוּ בְּנֵי בָבֶל לְבְנֵי אֶרֶץ קְדִישָׁא, לָן יְאוּת לְמַבְפֵי, לָן יְאוּת לְמַעַבְד
הַסְפִידָא עַל זוּרְבֵן בֵּית אֱלֹהֵנָא, עַל דְּאַתְבַּרְתְּנָא בְּיַד עַמְמֵינָא, וְאוּת לָן
לְמִיפְתּוּז הַסְפִידָא, וּלְפָרְשָׁא אַלְפָּא בֵּיתָא, דְּשָׁלוּ מֵאֲרֵי עַלְמָא לְהַסְפִידָא
דְּזוּרְבֵן בֵּיתֵיהּ .

שָׁלוּנוּ לָהּוּ בְּנֵי אֶרֶץ קְדִישָׁא, יְאוּת דְּאַתְנֵן אֶתְבַּרְתְּנֵן בְּיַד עַמְמֵינָא, וְאַתְנֵן
לְבַר מֵאֶרֶץ קְדִישָׁא, וְיְאוּת לְכוּ לְמַבְפֵי עַלְיָכוּ וְעַל זְרַמְיָכוּ, דְּנַפְקַתְנֵן
מִנְהוּרָא לְזוּשׁוּכָא, פְּעַבְדָּא דְּנַפִּיק מִבְּי מֵאֲרֵיהּ. אַבְל אֲנֵן אֵית לָן לְמַבְפֵי
וּלְמַעַבְד הַסְפִידָא, וְלָן שְׁדַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְפָרָא דְּהַסְפִידָא, דְּאֲנֵן בְּנֵיהּ
דְּמִטְרוֹנִיתָא, וְאֲנֵן מַבְנֵי בֵּיתֵיהּ, וְיִדְעִין יְקָרָא דְּמֵאֲרֵי עַלְמָא. וְלָן יְאוּת לְמַבְפֵי
וּלְפָרְשָׁא אֵינוּן אַלְפָּא בֵּיתֵינֵן .

וְאֲנֵן יִתְמִין בְּלֹא אָבָא וְאִמָּא, וּמְסַתְפַלִּין עֵינֵינֵן לְכוּתְלֵי בֵּיתָא דְּאִימָנָא, וְהָא
אַתְזוּרְב, וְלֹא אֲשַׁכְזֵנָא לָהּ. דְּהָת יִנְקָא לָן בְּכָל יוֹמָא, בְּיוֹמֵי קַדְמָאִין,
מִשְׁפִּירוּ דִּילָהּ. וְהָיִית זְנוּיֵמַת לָן, וּבְמַלְלַת עַל לְבָנָא, פֹּאמָא לְבָרָה. פְּדַבֵּר
אֲזוּר ^{דְּעֵינֵי} פֹּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תִּנְזַמְנֵנוּ וְגו' .

וְהַשְׁתָּא אֲסַתְפַּלֵּן עֵינֵינֵן לְכָל סֵטֵר, וְאַתֵּר בֵּית מוֹתְבָּא דְּאִימָנָא אֶתְבַּלְבַּל, וְהָא
אַתְזוּרְב. גְּבַטְשׁ רִישָׁא לְכוּתְלֵי בֵּיתָא וּמוֹתְבָּה. מֵאֵן יִנְזוּם לָן, וּמֵאֵן יִמְלַל עַל
לְבָנָא, וְיִגִּין עַלְמָא קַמֵי מַלְכָּא .

כַּד הָיוּ זֶטָאן קַמֵי אַבּוּנָא, וְסַלִּיק רַצוּעָא לְאַלְקָאָה לָן, אִיהִי קַיִימַת לְקַמֵן,
וּבְקַבְלַת מַלְקִיּוּתָא דְּמַלְכָּא, בְּגִין לְאַנְנָא עַלְמָא. פְּדַבֵּר אֲזוּר -- וְהוּא מוּזַלְל
מִפְּשָׁעֵינוּ מִדְּפָא מִעוֹנֹתֵינוּ כּו' וּבְזוּבְרָתוֹ גְּרַפָּא לָנוּ. וְהַשְׁתָּא אִימָא לִית לָן, וּוִי.
וּוִי לָן, וּוִי לְכוּ. לָן יְאוּת לְמַבְפֵי, לָן יְאוּת לְמַסְפַּד, לָן יְאוּת לְפַתְרָא אֵינוּן מִיִּלִּין
דְּמִרִירוּ, לְאוּדְעָא לָהּ, לְאֵינוּן דִּידְעִין לְמַבְפֵי מַלְיִן דְּהַסְפִידָא .

נְקַרְב בְּכָל יוֹמָא לְבְנֵי עַרְסָא דְּאִימָנָא, וְלֹא נִשְׁכּוּז לָהּ תַּבְּנֵן. נִשְׁאֵל עַלְהּ, לִית
מֵאֵן דִּישְׁנֹז עַלְנֵן. נִשְׁאֵל לְעַרְסָא דִּילָהּ, אֶתְבַּלְבַּלָּא. נִשְׁאֵל לְכוּרְסֵינָא, נְפֻלַת.
נִשְׁאֵל לְהִיכְלִין דִּילָהּ, אֲוִמָּאן אֵינוּן דְּלֹא יִדְעִין מֵינְהּ. נִשְׁאֵל לְעַפְרָא, רְשִׁימוֹ
דְּעַקְבָּתָא לִית תַּבְּנֵן .

נִשְׁאֵל לְאִיגְרָא, הָא אִיגְרָא אֲתִיב לָן, דְּתַבְּנֵן יִתְבָּה מִבְּכַה וּמִיִּלְלַת עַלְנֵן וְאוּלַת
מִבְּכַה, צוּזוּת בְּקוּל מְרִירוּ עַלְנֵן, מֵאִיגְרָא לְאִיגְרָא. פְּמָה דְּאַתְ אָמַר, -- מַה
לָךְ אֲפּוּא כִּי עָלִית פְּלָךְ לַגְּזוּת. נִשְׁאֵל לְאוּרוּזִין וּשְׁבִילִין, פְּלָהּוּ אֲמִרִין דְּשָׁמְעוּ
קַל מְרִירוּ דְּבְכֵיהּ, דְּמִבְּכַה עַל בְּנֵיהּ, וְלֹא יִדְעִין לָאֵן אֲסַתְפַּלַּת .

לן יאות למבכּי, לן יאות למיספּד. ננשק עפּרא דרנלָהא, ננשק אתר בי מותבּה, ננשק כּותלי היכּלא, ונבכּי במרירו. אַנן נפתוז בהספּידא, דוזמינן בכּל יומא כּל האי. נבכּי תדיר וּלֹא איתנשי מרירו דבכּיה מינן .

פּתוזו אינהו ואמרי, איכּה ישבּה בּדד העיר, פּתיבּ... כּי יום מהומה ומבוסה ומבוכּה וגו'. כּי יום. זוד יומא אית לקודשא בּריה הוא, רוזימא דנפשיה, כּליכּא מפּל שאר יומין, שית יומין כּליכּן בּיה, והוא כּלכּא דכּלהו. ועל דאסגיאו זוזיין, אסתלק לעילא, לבי עלמא דוזיין .

כּדין מתוזות שפּולי משכּנא, קם יומא דמרירו, יומא דבכּיה, יומא דצערא, יומא דאיקרי מהומה ומבוסה ומבוכּה, ועאל בגּו משכּנא, ושיצי וסאיב. ורבונא דמשכּנא, אול וערק ואתערך בגּו מותבּיה לגּו טורא דלבר, ולגּו טורא דזורב, ומשכּנא אתזרב .

לכּתר, נזות ההוא יומא עילא, דאסתלק, שאל על משכּניה, וְהֵא אתזרב. עאל ואשגּו על מארי דמשכּנא, מטרוניתא רוזימתא דנפשיה, והיא אתתרכת וערקת, וּכּל בניינה סתיר. כּדין שארי למגעיי, גּועא בּתר גּועא, כּנהימו דתרנגולא על נוקבּיה. הדא הוא דכּתיבּ... מְקַרְקַר קַר, גּהימו כּתרנגולא. קיר, רבון שליטא .

ושוע אַל ההר, עביר שועה וצווז לגּבי טורא, דערקת תמן מטרוניתא. עביר שוע צווז וקרי כּנהימו דבכּיה איכּה. איכּה רוזימתא דנפשיאי, איכּה שפּנינתי שלימתיי, איכּה יוזידתא דילי, דאתיזודא עמי ביזודא. איכּה דהוית נטלא בכּל יומא, זומש ועשרים אתון דיזודא, ואתקריאת כּ"ה על דא .

אזותי בּרתי אמי, לאן אזלת, לאן פּנית למיהר. אַנן דשמעין בכּל יומא קרקורא דא דרבוננא, לן יאות למבכּי, לן יאות למספּד, לן יאות למפּתוז איכּה. איכּה ישבּה בּדד וגו' .

רבי לויטס זוזואה פּתוז... ואיכּה אשית בינה ובין האשה ובין ורעה. דבבו סגּי הוה מן יומא דאתברי עלמא, על עילה דעיטא דנזוש, מההיא שעתא דאתלטייא, אתדוזיין מקמי תרעא דמלכּא, והוא כּמין תדיר בין גּדרין דעלמא, בין אינון גּדרין דאורייתא, כּל אינון דדשין בעקב, באינון גּדרין, גּשיף לון .

ווי דאשכּוז, ווי דנשיף. ווי על דבבו בישא דאתנטיר. על דבבו בישא דהוות ליה בהאי אשה, דאתקריא אשה יראת ה'. דבבו ביש גּטר לה מן יומא דאתברי עלמא, עד דתבר לה בתבירו, למשכּב לעפּרא .

איכה א" (איכה ישיבה בדרד העיר רבתי עם היתה, אסתכל באתון דריש כל תיבה ותיבה, ותשכח נטירו דבבו בישא, דאתנטרא, עד דאתנורב פי מקדשא. איב"ה רע"ה ברישי אתון, אתנטיר לה לההיא אשת זזיל, בתבירו דבי מקדשא, למשכב לעפרא .

הדא הוא דכתיב, "פאלמנה רבתי בגוים שרתי במדינות היתה לבס, תקרא למפרע ברישי אתון, ל"ה בשבר"ה. בתבירו דבי מקדשא, בתבירו דכנישתא דישראל, דבבו בישא אדביק ל"ה בשבר"ה .

איכה דאתדבקת לההיא איבה רעה דא, קל דנוזש, קל מרירו דבכיה ברקיעין. אלן קראן איכה, ומסטרא אזורא קראן איבה. הדא הוא דכתיב, ואיבה אשית בינה ובין האשה, בין סטרא דא, ובין סטרא דא, אשתכח בזורבן פי מקדשא. ובקרא קדמאה אתרשים כלא למעדע דהאי כ"ה, אדביק לה איב"ה רעה, דנטיר לה מיומא דאתברי עלמא .

איכה ישיבה בדרד, רבי הרפינס פתוז, ויגרש את האדם וישכן מקדם לזן עדן. ויגרש את, דא כנסת ישראל. בזורבן פי מקדשא, דאתתרכת בתירוכין, דאשתלזות בשלוזין, כרסייא דמלכא נפלת .

ויגרש את, דא כרסייא דמלכא. ווי דאתתרכת, ווי דנפלת. האדם, ההוא דשליט על כורסייא, דכתיב ביה "ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם כו". נפלת כרסייא, נפל כלא .

וישכן, ההוא דתריף לך, אשפין ואשרי ישובא אזורא, בהיפוכא. בשעתא דאתנורב פי מקדשא, סליק לכבוד עילאה לעילא, ואועיר דיוקניה מכמה דהוות. וכורסייא נטיל מעיה ואתפרש .

כביכול אשרי לזן עדן עם כרובים לתתא, ואתפרש מההוא כבוד עילאה. ואשרי לההיא להט הזורב, למיקם בדוכתא דרפנותיה, למיטר ולמישאב ולמסתיר, ההוא אורוז דאנניד מעץ הזזים .

ושלמה מלכא צווז ואמר, תזוזת שלוש רגזה ארץ כו' תזוזת עבד פי זמלוף כו' ושפזזה פי תירש גברתה. שפזזה לגו, גבירתה לבר. איכה ישיבה בדרד, מאי בדרד. כמא דאת אמר, בדרד ישב מזוזין למזוזנה מושבו .

איכה ישיבה בדרד, ר' זונינאי ורבנן פתוזי קרא באדם הראשון. ויקוז ה' אלהים את האדם ויניזוהו בן עדן וגו'. ויקוז, בפה לקוזו. ר' זונינאי אמר, לקוזו בדברים. כדבר אזור "קוז את אהרן. ורבנן אמרו, לקוזו בריוז. כדבר אזור, היום ה' לקוז את אדניה מעל ראשה .

וּמִיּוֹזְהוּ בְּעַן עֵדוֹן, כְּדֵי לְהִיּוֹת לוֹ מְנוּזָה, לְדַעַת וּלְהַפִּיר הַזְּכָמָה וְהַתּוֹרָה.
דְּאָמַר רַבִּי זְוִינְאִי, הַתּוֹרָה לִימְדָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם. הִדָּא הוּא
דְּכַתְיִב, **אִם רָאָה וַיִּסְפְּרָה וְגו'**, וַיֹּאמֶר לְאָדָם. וְהָיוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת מִקְלָסִין
לְפָנָיו .

עַד שֶׁרָאָה סַמְאֵל לִיָּה בְּשָׁמַיִם, וְנִתְקַנָּא בּוּ, וַיֵּרֵד מִן הַשָּׁמַיִם כְּדַמוּת צֶלַע עַל
נְזוּשׁ. הַנְּזוּשׁ נִרְאָה, וְהַצֶּלַע עָלָיו, תִּקְפָא וְזוּיֵלָא דִּילֵיהּ .

קָרִיב הָהוּא נְזוּשׁ לְנַפְשֵׁי אִיתְתָּא, דְּדַעַתָּא קִלְהָ מִן הָאִישׁ. מִכָּאֵן דְּאִתְתָּא לֹא
אִתְפַּתְתָּ, אֲלָא בְּאִתְתָּא אֲזוּרָא בראשית. וַיֹּאמֶר אֵל הָאִשָּׁה אַף כִּי אָמַר אֲלֵהֶם,
מִיָּד פְּתוּז בְּאַף. מִהֲכָא, דְּבִתְנוּזְלָת דְּבְרִיו שֶׁל אָדָם נִזְכָּר מִי הוּא. כִּף הוּא פְּתוּז
בְּאַף, לְהוֹדִיעַ מִי הוּא .

נָטַל סִימָן זֶה, אִם תִּקְבֹּל, אִם לֹא תִקְבֹּל. וְהַמְשִׁיכָה בְּדְבָרִים, עַד שֶׁפְּתוּזָה
בְּאוֹת מ"ם, וְאָמְרָה מִכָּל עֵץ הָעֵץ אֲכַל נֹאכַל. מִיָּד נָטַל הַנְּזוּשׁ הָאוֹת, וַיִּשֶׁם
אוֹתָהּ עַל זְרוּעוֹ הַשְּׂמַאלִית, וְהָיָה מִמֶּתִין עַל וַא"ו תי"ו מִפְּיָהּ, כְּדֵי לְהִיּוֹת מו"ת
נְכוּן לְפָנֶיהֶם .

הַתּוּזִיל לְפַתוּתָהּ, עַד דְּכַתְיִב, **וַתֵּרָא הָאִשָּׁה, בְּטַעְמָא סְגִי וְתַקִּיף**. מְלַבְד, שְׁפָרוּזוֹ
הָאוֹתִיּוֹת וַא"ו תי"ו, וְסָלְקוּ לְהַתְנוּזָבֵר עִם אוֹת מ"ם. וְאוֹת מ"ם הָיְתָה
עוֹלָה וַיּוֹרְדָתָּ, וְלֹא הָיְתָה מִתְנוּזָבֵרְתָּ עִמָּהֶם, עַד שֶׁנִּתְפַּתְתָּ .

וּפְרוּזוֹ וַא"ו תי"ו, ד' זְמַנִּין, וְאִקְיָפוּ לְאוֹת מ"ם לְד' סְטָרִין. דְּכַתְיִב, **וַתִּקְוּ**
מִפְּרִיו וְהִאֲכַל וְתִתֵּן גַּם לְאִישָׁה וְתִפְקוּזָנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם. הָא ד' זְמַנִּין ו' ת'. מְלַבְד,
שֶׁסָּבְבוּ לְאוֹת מ"ם לְאַרְבַּע צְדָדִין, וְהַמ"ם בְּאַמְצַע, מוֹת בְּכָל סְטָרִין .

כַּמְדָּבָר אֲזוּר, ירמיה כִּי עָלָה מוֹת בְּזוֹלֵנֵינוּ. דָּא סַמְאֵל, דְּאִיהוּ זוּד מִזְּלוֹנֵי שְׂמִינָא.
וְעַל דָּא מִי גָבַר יוֹזְיָה וְלֹא יִרְאָה מוֹת. מִיָּד שִׁלְטָ בָּהּ, וְהִטִּיל בָּהּ זוּהַמָּא. נְזוּת
קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמִיּוֹזְמִי, וַיִּתְנוּזָבֵא הָאָדָם וְאִשְׁתּוּ .

תָּא זְוִי, קוּדָם שְׁזוּטָאוּ, הָיְתָה הַשְּׂכִינָה עֹטְרָה עַל רֵאשֵׁיהֶם, לְהִיּוֹת בְּשִׁבְלָם
שׁוֹרָה עַל הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שְׁזוּטָאוּ, כְּבִיכּוֹל, תֵּשׁ כּוּזָה, וְאַסְתַּלְקַת וְלֹא שְׁלִיטָת.
וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא שְׂאֵרֵי לְקוּזָן, וְאָמַר אִיכָהּ, מַה תְּהֵא מִינָהּ, שְׁלִטְנוּתָא אַעְדוּ
מִינָהּ. אוּף הֲכָא בְּזוּרְבָן בִּי מִקְדְּשָׁא, שׁוּלְטְנוּתָא אַעְדוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא
שְׂאֵרֵי לְמִיסְפָּד, וְאָמַר אִיכָהּ, מַה תְּהֵא עָלֶיהָ .

אִיכָהּ, רַבִּי פְּנוּזָס פְּתוּז, ירמיה קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים וְגו'. בְּשַׁעַתָּא
דְּאִתְזוּרְב בִּי מִקְדְּשָׁא, וְאִתְקַד. אֲתָא קָלָא וְאִיתְעַר עַל קְבָרֵי אַבְהָן קְדָמָאִי,
וְאָמַר, אַבְהָן קְדָמָאִי, אֲתוּן דְּמִיכִין בְּשִׁיעָתָא, וְלֹא יְדַעִיתוּן צַעְרָא דְעָלְמָא,
בְּנִיכּוֹן דְּגַדְלָתוּן בְּצַעְרָא, וְאַעִילָתוּן בְּהִימְנוּתָא סְגִי דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הָא

מיתו, והא אתקטלו, והא אולו בעלותא בין שנאיהון, ודיהון מהדקן לאוזורא, מיתין בכפנא, בתיהון אתוקד. אן רוזמין דילכון, אן מהימנותא דילכון, קובו איתערו לגבייהו.

מיד אתערו אבהן ואמהן, ואולו לגבי משה, אמרו ליה, משה רעיא מהימנא, אן אינון בנין, אן שבקת לון. מיד איתער משה, ואול עמהון לגבי יהושע. אמר ליה, בני אבהן אלין, בני ישראל, דפקדני קודשא בריה הוא עליהון, ושבקית לון בידך, אן אינון.

אתיב יהושע ואמר, רבינו משה, בארעא קדישא שבקית לון, ופליגית לון ארעא על פום עדבא, כמה דפקדתני, וכלהו שבקית גבר על אוסנתיה ועל עדביה.

ומיד אולו כוליהו לארעא קדישא, ואשכוזו לה דאתורבא, דלא אשתמע בה קלא. עאלו גבי מקדשא, וזבחו דאתוקד. עבדו ביה הספינא, עד דאשתמע קל מרירו דבכיה לרום שמיא, וכל מלאכי עילאי פכו עמהון לעילא.

איתער קודשא בריה הוא ואתא לגביהון, ואשכוז לון ממררין בקל בכיה, גו עפרא דמקדשא. אמר לון, רוזימין דנפשי, מה אתון הכא, מה לידדי בביתי.

קם אברהם סבא בקדמיתא, אמר קביה מארי דעלמא, את ידעת דאזלית קמה באורז קשוט. עשר זמני נסית לי, וקיימית בכלא. בני אן אינון, לא שבמענא קל מליהון בארעא דאומית לי, לקיימא להון בה.

אמר ליה קודשא בריה הוא, אי אברהם רוזימא דנפשי, ובשר קדש יעברו מעלקך. בטילו מינייהו ברית קדישא, ופלזו עבודה זרה, ועל דא איתקפת רוזאי בהון, ובגינה אוריך לון כמה זמנין, ולא תבו קדמי.

כיון דשמע אברהם פך אמר ופוזו על קדושת שמה פל אינון זוביהון בני עממיא, עד דיהא רעווא דילך לאתבא לון לגבה. וכן פלהו פגוונא דא, ואולו להו.

אשתארת תמן רוזל, וארימת קל בכיה במרירו דתמרורים, אמר לה קודשא בריה הוא, רוזל, מה את מבכח. אמרה קביה, ולא אבכה. בני אן אינון, ומה נוטאן לגבה. אמר לה עאלו צרתי לקבמי, ואעילו לה בביתי. מיד אמרה, וכי לא עבדית אנא יתיר, דאעילנא צרתי בביתי.

דתנן, בשעתא דכתיב, ויגד יעקב לרוזל כי אזוי אביה הוא, אמר הוהווי לגבאי, אמרה ליה אין, אבל אזתא אית לי קשישא מינאי, ומסתפינא מאבא,

דְרַמָּאָה אִיהוּ. מִיָּד וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרוּחַל, כִּי אֲזוּי אָבִיהָ הוּא בְרַמְאוּתָא.
מִיָּד יָהֵב לָהּ סִימְנִין. כִּיּוֹן דְּעֵאלֵת לֹאָה בְּהֵהוּא לִילֵיא, אָמְרָה רוּחַל, הֲשֵׁתָא
מִתְכַּסְפָּא אֲזוּתֵי, אֲזֵלֵת וּמְסָרָה לָהּ סִימְנִין.

וְעַל דָּא אָמְרָה לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְרִיָּהּ הוּא, וְאִנָּא לֹא עֲבָדִית יְתִיר, דְּאֵעִילָנָא
צְרַתִּי בְּבֵיתֵי. וְאֵת דְּכֹתִיב בְּךָ, רוּחוֹם וְזוּגוֹן אַרְךָ אֲפִים, הָוּה לָךְ לֹאֲעֲבָרָא עַל
זוּבִיהוֹן.

וּבְכָל מַה דְּאָמַר לָהּ, לֹא קְבִילֵת תְּנַזְוּוּמִין. הָדָא הוּא דְּכֹתִיב, קוּל בְּרַמָּה
נְשִׁמַּע וְגו' כִּי אֵינְנִי. לֹא בְּעֵאת לְקַבְּלָא תְּנַזְוּוּמִין. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין כִּי אֵינְנִי,
כִּיּוֹמִין קְדָמָאִין לְאִשְׁרָאָה בְּעֵינֵיהוּ, וְהָא אִסְתַּלַּקָּה לְעֵילָא.

וּבְגִין דְּכִי אֵינְנִי בְּגוּ בְּנֵהָא, לֹא קְבִילֵת תְּנַזְוּוּמִין, עַד דְּאֲוִמֵי לָהּ. דְּכֹתִיב, כֹּה
אָמַר ה' מְנַעֵי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינַי מִבְּדַמְעָה.

כְּמַה דְּעֲבַדַּת רוּחַל, אוֹף הָכִי שְׂכִינְתָא לְעֵילָא. כְּדַמְתַּרְגָּם קַל בְּרוּם שְׂמִיָּא
אֲשֵׁתַמַּע, שְׂכִינְתָא מִבְּכַה עַל בְּנֵהָא. בְּהֵהִיא שְׁעֵתָא דְּאִיהִי הָוּת מִבְּכַה,
אֲתַעְרוּ לְגַבֵּה שְׁתֵּין רַבּוּא מִשְׁרִיָּין עֵילָאִין, וּכְלָהוּ אִיתַעְרוּ בְּכִיָּה לְגַבֵּה.

בְּהֵהוּא שְׁעֵתָא, אֲשֵׁתַמַּע קָלָא לְרַקִּיעַ עֲרֻבוּת, וְאוּדְעֵעוּ מֵאֲתָן אַלְף עֲלֻמִין,
דְּהוּוּ גְנִיזֵי מִן יוֹמָא דְּאֲתַבְרֵי עֲלֻמָּא, עַד דְּאֲשֵׁתַמַּע הֵהוּא קָלָא לְרוּם שְׂמִיָּא.
וּבִמָּן אִיהוּ, דָּא רַקִּיעַ כְּעִין הַקְּרוּז הַנּוֹרָא, דְּאִיהוּ עַל גְּבֵי הַזִּיזִיּוֹת.

עַד דְּאֲתַנְגְּלִית אִימָא לְבֵרְתָא, וְאָמְרָה לָהּ, מְנַעֵי קוֹלְךָ. כְּדִין אֲתַפְרִשֵׁת מִתַּמְּן,
וְאֲזֵלֵת הִיא וְכָל אוֹכְלוּסְדָּא בְּגִלוּתָא. וְאֲעֲטְרִיכוּ לְאֲתַבְדְּרָא לְכַמְהָ סְטְרִין,
לְמִהוּי גְלוּתָא לְכוּלָא, וְהִיא יֹשֶׁבֶת בְּדָד.

רַבִּי זְוּנְיָא אָמַר, אִיכָהּ, מֵאֵן אָמַר דָּא, הֵהוּא רוּחוֹ עֵילָאָה נְעִימָאָה, עֲלֻמָּא
דְּאֵתֵי. וְעַל דָּא, תִּיבָה דָּא רוּחוֹנֵי אִיהוּ, וְכֹא אֵית בָּהּ שׁוֹתְפֻן כָּלְל, לָאוּ לִישָׁן
וְשִׁינִין, וְכֹאוּ שְׁפוּן כָּלְל.

אִימָא שְׂאֵלָה עַל בְּרֵתָהּ, דָּא קַרְקוּרָא דְקִיר, אֲדוּן רַבּוּן רַב וְשְׁלִיט, יֹשֶׁבֶת,
וְכֹא עוֹמְדָת, בְּתַזְזוּלָה עוֹמְדָת, וְכָל אוֹכְלוּסְיָה עוֹמְדִים, הֲשֵׁתָא יוֹשֶׁבֶת
וְשׁוֹמְמָה. בְּדָד, כְּדָבָר אֲזוּר בְּדָד יֵשֵׁב, כְּמֵאֵן דְּמִסְאִיב בְּמִסְאִיבו, וְשְׁפוּזָה כִּי
תִירַשׁ גְּבֵרְתָהּ, הֵהִיא דְּהָוּת מִסְאִיבָא, יִתְבָּא בְּדוּכְתָהָא.

שְׁלוּזוּ לָהּ בְּנֵי בְּבַל לְבַנֵי אַרְעָא קְדִישָׁא, יְאוּת דְּאֲתוֹן צְרִיכִין לְמַבְכֵי, וְלְכוּן
יְאוּת לְמִסְפָּד, וְלְמַעְבַּד אַבְלָא, בְּמִזְוִיכוֹן הֵיכְלִין דְּאִימָא וְזִרְיָבִין, וְאֲתַר עֲרֶסָה
דְּאֲתַתְּפַר בְּאַבְלָא, וְהוּא לִית תַּמְּן, וּפְרָזָא מִנְכוּן, וְכֹא יְדַעְתוֹן מִיָּנָה.

תימרון דאידי עמנא גו גלותא, ונזותת דגירא בגוונא. אי הכי, און צריכין
למוזדי, דהא יוזקאל גביאה זומא לה הכא, וכל אוכלוסהא.

ודאי, על דא אנו צריכין למבכי, ולמספד פתנינא, וכיעני מדברא, דאינו
אתתרכת לבר מהיכלה, ואנו בגלותא, והיא אתת עלנא במרירו, וזומאת לנא
בכל יומין בכמה עאקו, בכמה נימוסין זורין עלנא בכל זמן, ולא יכלא
לאעדאה מינן עאקין, וכל אינון מכתשין דאנו סבלין.

שלוזו להו בני ארעא קדישא, יאות דאימנא ערקת, ואתתרכת מגו היכלהא,
ונזותת לגבינו במרירו ובקל עציב, פאיתתא דיתבא בלא דעתא, וכגברא
דלא יכיל לשניבא, ויאות לכון למספד.

אבל אנו, אית לן למבכי ולמספד בנהי ומרירו, דאנו זומאן בכל יומא היכלא
זוריב, ותעלין דמדברא עאלין ונפקין, ושרקין יענים בגויה, ואנו זומאן ובכאן.

ובעוד דאנו יתבין גבוכין, ושכיבין פומנא בעפרא, אנו שמעין קל געימו
דרגלהא, בתלת משמרותא דליליא, נזותת וזומאת להיכלאה, איה זורבין
מתוקדו, אעלת מהיכלא להיכלא, מדוך לדוך, ונעת ומייללת, ובכת עלנא
ועל גפשא.

ואנו מתערין לקל געימו דבכיתתה וילכותה. ורוזנא אולת אבתרה, ופרוז
לגבה. ולפום שעתא פרוזת ואולת, ולא שמענא, ולא ידענא מידי, דהא אולת,
ואשתארנא גבוכין, דמיכין, בלא רוזנא, בלא דעתא. צעקין, ואמרין איכה.

תנינן, בכל ליליא ויליליא, קל מרירות דכאיבא דציון אשתבמע מרום רקיעא
לתתא, ומתתא לרקיעא. כדבר אזור, ה' ממרום ישאג ומבועון קדשו יתן
קולו שאג ישאג על גוהו.

בשירותא דליליא, היא אתפונת בבכיה, ושאנת מרום רקיעא לעילא. נזותת
לתתא, לאתר מדבזו הזויצון, וזומת דוכתה זוריב, מסאב במסאבו, וכל אתר
לא אשתכוזו ביה. געת ומייללת, צוונזת בקל מרירו, ואמרת, מדבזוי מדבזוי,
פרנסתי דמריות לי בכמה ניסוכין, בכמה עליון דקנין קדישין.

כל גברין קדישין, רברבן מבנן, הוו מרוזן וזדאן מינה, אכלין עידונין, ופלגין
זולקיהון, ברומי רקיעא. יתבו בה גיבולת זוסידים קדושים. בני דאתדבזו
עלך, ווי לי מדמיהון. וכל גברין רברבין מבנן, נפלו מדוכתיהון לקול
צוונזיהון.

יתבין לבר צוונזין ובכאן, אינון אראלים קדישין, דאת שמייה קדישא הנה
מתעטר עליהו, וביה אינון זדאן וקיימיין. לקל בכיתיהון את דא פרוזא

מנייהו, וסלקא לרובי מרומים, ואשתארו כנוקבא דבכאת ומיללת. הדא הוא דכתיב, והן אראלם צעקו וזעה. אראלם בלא יוד, צעקו וזעה.

מהבזוי מדבזוי, לבתר דמרוית לי בניבלות בגין זוסידין קדישין, דמסרו נפשיהון וגשמיהון עלך, איתגגיות. אן אשכוז לך, אן אשתא דעלך. געת ומייללת ובכת בקל עציב.

שתא אלפי גברי קדישין, בכל סטרא דארבע סטרי עלמא, אינון דהוון אכלי קרבנא בכל יומא, נזותי בהדה, ומייללין ובכיין על מדבזו דעלון. ויתיר הוון, אלא אתמעטו.

ואפילו אינון דקיימיין לבר, ברוזו אזורא, דמרוון מאינון אימרין ופדרין. בשירוותא דליליא צוויין געאן ומייללין על האי מדבזו. ווי לזומרא דאביד אבוסה, אתר דמתרוה מניה. מאן זומי גהימו דגברין קדישין במטרוניתא, מתתא לעילא, ומעילא לתתא.

בפלו ליליא, עאל לנו ההיא נקודה דציון, אתר דבית קדש הקדשים, זומת ליה דאתזוריב, ואסתאב אתר בית מותבה וערסה, געת ומייללת, סלקא מתתא לעילא, ומעילא לתתא, אסתכל באתר דכרובים, צוויזא בקול מרירי, וארימת קלא ואמרה, ערסי ערסי, אתר בית מותבי. על האי דוכתא כתיב, על משכבי בלילות. משכבי, ערסא דמטרוניתא. געת בבכיה ואמרה, ערסי אתר מקדשי, אתר דמרגלאין טבאן, בי פרוכתא וכפורתא, דהוון סמכין עלוהי שתין אלפיין רבוון אבני יקר, סדרין סדרין, שורין שורין, מסתכלאן דא לדא. סדרין דרמונין מתצען עלך לד' סטריין. עלמא קיימא בגיגך.

רבון עלמא, בעלי, הוה אתי לגבי, והוא שכב בין דרועי, וכל מה דבעינא מניה, וכל בעותי עביד בעידנא דא. פד הוה אתי לגבי, ושוי בי מדוריה, ומשתעשע בין שדי.

ערסי ערסי, לית את דכיר פד הוינא אתא לגבה בזודות ובשפירו דלבא, ואינון רביין עולמין, הוי נפקי לקדמותי, בטישי בגדפיייהו בזודות, לקבלא לי.

עפרא דבך, הוה קם מדוכתיה, וזווי איה איתנשיא ארונא דאורייתא דהות הקא, מהכא נפקא מוונא לכל עלמא, ונהורא, וברכאן לכלא.

אשגזו על בעלי, לית הקא. אשגזו לכל סטר. בעידנא דא פד הוה אתי בעלי לגבי, וסוזרניה פמה בגין זוסידין, וכל אינון עולמתאן ומינין לקבלא ליה.

והוינא שמעין מרזוק, קל וגיין דפעמונים מקשקשין בין רגלוי, בגין דאשמע קליה עד דלא יעול לגבי. כל עולמתאן דיכלי, משבזון ואודן קמי קודשא בריה הוא, לבתר אזלין כל זוד על בי מותביה, מוזבקן בגשיקתהון ברוזימו.

בעלי בעלי, אן פנית, השתא הוא ערנא דהוינא אשגוז בך. אסתכלנא בכל סטר, ולית אנת. אן אשגוז לך, וכלא אתבע בגינך.

דא הוא אתרף בעידנא דא, לביתני לגבי, הא אגא ומינא הכא. הא אתנשית מנאי, לית אנת דכיר יומי דרוזימו, כד הוינא שכבת בתוקפך, ומזוקקא בדיוקנך, ודיוקני הוות מזוקקא בך, כהאי זוותם דשביק דיוקניה בגליפו דכתבא, הכי שבקנא דיוקני בך, בגין דתשתעשע בדיוקני, בעוד דאגא בגו זילי.

געת בבכיה, וצוות, בעלי בעלי, גהירו דעיניי הא איתנזשך. לית אנת דכיר, כד הוית אושיט שמאכך מתזוות רישי, ואגא מתענגא על סגיא דשלב, וימינך מזוקקא באזוזה ובנשיקין. ונדרת לי דלא תשבוק רוזימותא די לי לעלבין. ואומית לי, אם אשכוזך ירושלים תשבכוזי מיני, הא איתנשיתא מנך.

לית אנת דכיר, כד קאימנא לגבך בטורא דסיני, שלימין שתין רבו דקביכו לך עליהו, ואתעטרנא לך בהו, יתיר מכל עממיא, והוינא אזלין אבתרך לכל רעותך. והיא שפוזת קטלא בהו לאלפים ורבון, וכלא אשגוזנא. ואתאבירו פלהו במדברא, ושבקית לון תמון, ואעילנא בגיהון ועירין לקיימא קמך בארעא דא. ובדילנא לון לקיימא קמך, בגין רעותך.

בעלי הוי דכיר, בכמה בגין קדישין קאימנא קמך בכל דרא ודרא, ביומי דדוד ושלמה בריה. לית אנת דכיר פמה טבאן דעבדו קמך. יאות לך למידכר זובין, וכלא תדכר זכרון. אן אתהפיכו עכך.

בעינא עכך, לית אנת. בעינא על בנאי, לית אינון. בעינא על קדושתא דאתר דא, הא אסתאב. כל עלמא הוה בשלבם בגין אתר דא. כלבין לא נבזזין בעידנא דא, פולחו הוו בשלבם. געת ומייללת, וכל אינון אוכלוסין לעילא. וכלבים צווזין לתתא, בשרותא דמשמורה תליתאה.

נפקת ואתת, קיימא על אתר דמדבזא קטורת בוסמין, געת ומייללת, וסלקת לעלא, ואשפוזא זוד כרוב מאינון תרין כרובין דהוו בהדה, ומההוא ומנא לא הוה לה אלא זוד. וההוא רביא עולימא דאשתנאר, ינקא מינה בכייה ויללותא.

כדין קודשא בריך הוא אנדמן לגבה, ונזוית לה, וממלל עמה. ועל דא פתיב, כה אמר ה' מגעי קולך מוכי ועינך מדמעה כי יש תקוה לאזוריתך. ועל דא תנינן, תינוק יונק משרי אמו, ואשה מספרת עם בעלה. עד הכא פתיזותא, מפאן ולהלאה שירותא דמגילת איכה.

איכה ישבה בדר, רבנן פתווי האי קרא, וזכור את בוראך בימי בזוורתיה עד אשר לא יבואו ימי הרעה. האי קרא, אוקימנא ליה בישראל כל הו בארעא קדישא. וזכור את בוראיה, הו דכיר כל אינון טבאן, וכל אינון אתין ונסיין, דעבד לך קודשא בריך הוא ביומין קדמאין, כד הוות רבנא במהימנותא, כדבר אזור, כי נער ישראל ואהבהו.

בימי בזוורתיה, בזמנא דאיהו איתרעי בך מפל עמין דעלמא. עד אשר לא יבאו ימי הרעה, יומין דוקנה, דשקטין בך שאר עמין, ויבדרון לך בכל עמבא.

בימי בזוורתיה, יומין דשתא, דאינון ברירין לך, ונטירו דלעילא עכך. ואינון ד' ירוזי דשתא, אדר ניסן אייר סיון. אלן אינון יומין דבזור קודשא בריך הוא בישראל, ועבד בהון עמהון נסין. ופגסת ישראל מתעטרא בבעלה, ואתקריבת בהדיה.

עד אשר לא יבאו ימי הרעה, ימי הוקנה, ימי הרעה מומשי, ואינון תמוז אב טבת שבט. אף על גב דלא איתגלויא כל כהן, וסימנך, ושבת לגו זוסר לב.

והגיעו שנים, שנים דגלותא, דאולין ישראל מטוקטלין. אין לי בהם זופין, דתנינו, ומינין ביומא דגלותא, דלא ישתכחו בידא דבר נש למיזבן בשוקא, וכדין תכלה פרוטה בן הכיס.

עד אשר לא תוזשף השמש, דא קלסתר פנים של שכניה, מלעילא ומתתא. מתתא מאן אינון. מארי מתניתיין דהו בארעא דישראל, פטישי דפרזלא, מהדקין טגריין, ותלשין טורין רמאין.

והאור, זה התלמוד ירושלמי, דנהיר נהורא דאורייתא, לבתר דאתבטל דא, כביכול, אשתארו בוזשוקא. דכתיב, במוזשפים הושבעני, זה תלמוד בבלי, דאולין ביה בני עלמא במוזשפים.

והירוז, אלן אינון הברייתות, דהו נהירין נהירו דזוכמה סתימאה. והככבים, אלן אינון משפילים דהו בארעא קדישא, כל אינון תנאים ואמוראים, דכל עלמא קיימא בגינייהו. דכד הו קיימי כוזדא, הנה אמר בר נש לזוברה, מגו מלה דא דפרוז מפומי, אנא זומא מה דיהא יומא דא, או למזור, כך וכך.

דבר אזור, עד אשר לא תוזשף השמש, נהירו דקלסתר פני שכניה, דהו נהיר לך בכל יומא, ומההוא נהירו עלמא אתקיים, וישראל שראן על ארעא לרוזאנו.

והאור, אור שברא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, דהוה נהיר מסייפי עלמא לסייפי עלמא, ואתגניז. והקדוש ברוך הוא הוה נהיר, ואפיק מיניה זוד זוטא דימינא דקודשא בריה הוא, ואזיד לסיהרא. ובההוא זימנא פתיב, השיב אזור מינו.

והירוז, דכתיב צדק ילין בה. והככבים, מלאכי השרת, שהיו באים בה וידועים אצלה, ובטלו מקיומיהו, ואלין איקרון מלאכי שלום. ושבו העבים אזור הגשם, דכתיב מלאכי שלום מר ובפיון.

ביום שיעו שמרי הבית, אלין תלת בתי דינין, דהוו אוכלפי תורה בלשפת הגזית. והתענתו אנשי הזול, אלו סנהדרין גדולה וסנהדרין קטנה. ובטלו הטוונות, אלו פהגים ולוים, וכלהו משמרות דהוו קיימי בירושלים.

וושכו הראות בארבות, אלין נביאים וצופים, דהוו זומאן בנבואה וברוזן הקדש. וסגרו דלתים בשוק, דבני נשא צוויין, ולית מאן דיתבי עליהו, דהא כל תרעין נגעלו, מן יומא דאתזרר בי מקדשא, ובטילת עבדת בית אלהא.

בשפל קול הטוונת, אלין אינון פותשי קטורת, דהוו ידבי קלא בכל יומא, בכתישו דיליה. דבר אזור קול הטוונת, קלא דשכינתא, צוויא בכל יומא, שובו בנים שובבים, ולית מאן דישיזוז בה.

וישוזו כל בנות השיר, אלין אינון דסלקין בדוכנא בכל יומא, ומננני ניגונא דשיר. כל, לאסגאה מלאכי עילאה לעילא, דהוו מתזלקי משמרות לעילא, לקבל אינון משמרות לתתא. שוזו, אלין דלתתא. כביכול, אף אלין דלעילא שוזו. גם מגבה יראו. ואף על גב דמגבוחה הוו ננסא, הוו דזולין.

שוזו אינון בנות שיר, בגין דהא פ' אלף לוים, הוו ידיהון מהדקן לאזזורא. כד מטו לנהרות בפל, כנזריהון הוו תללין על אילנין דתמן. הוו שאלין לון לנגנא. ואמרי, איה נשיר את שיר ה' על אדמת נכר. נשכו בשניהון בותני ידיהון וכרתו לון, ולא יכלו לנגנא, וקטלו לון.

וונתנתים בדרך, דהא הוו אולין בריזיין על צואריהון, ומהדוקא דהוה תקיף, הוו נפלו אצבעותיהו באורזא. וירבמה הוה לקיט לון בטליתהו, ונשיק לון, ובכי עליהו. והוה אמר להו, בני, ולא אמרית לכו. תנו לה אלהיכם כבוד בטרם יזשיף וגו'. ועל דא כתיב, על ההרים אשא בכי וגהי ועל גאות מדבר כו'.

וַיִּנְאֹץ הַשָּׁקֶד, מִן יוֹמָא דְנִצְיָן אֵילָנָא דָא לְבַלְבִּין, עַד יוֹמָא דְעֵבִיד אֵיבָהּ, זוֹר וְעֹשֵׂרִים יוֹמָא נִינְהוּ. כֶּף מִי"ו בְּתַמּוּז עַד ט' בָּאָב, כ"א יוֹם בִּינְיִינְהוּ. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, מִקֵּל שָׁקֶד אֲנִי רוֹאֶה.

וַיִּסְתַּבֵּל הַזּוֹגֵב, דְּאִתִּיבָהּ מִטּוֹלָא עַל פְּתוּי הַזְרַעָא דְדוּד. וְתַפֵּר הָאֲבִינְהָ, דְּאִתְבַּטַּל עֲבִידַת בֵּית אֱלֹהֵנָא. כִּי הוֹלֵךְ הָאָדָם לְבֵית עוֹלָמוֹ, דָּא הוּא כְּבוֹד, דְּאִסְתַּלַּק לְעִילָא. וּבְגֵי נְשָׂא צוּוּזִין, וְלִית מֵאן דִּישְׁזוּז בְּהוּ.

עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְתַּק זֹזְבֵּל הַפְּסָף, אֲתֵר דְּכֹהֲנָא מִקְטִיר קְטוּרַת עַל מִדְּבִזָּא דְלִנְאוּ. וְתַרְץ גִּלְת הַזֶּהָב, דָּא הוּא בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, דְּתַמְנָן כְּרוּבִים דְּדִהָב. וְתַשְׁבֵּר כַּד עַל הַמְּבוּעַ, דָּא מְלֻכּוֹת בֵּית הַדּוּד דְּאִיתְבֵּר.

וַיִּשַׁב הָעֶפֶר עַל הָאֶרֶץ כְּשֶׁהָיָה, וַיִּתְזַרֵּב בִּי מִקְדָּשָׁא, וַיְהִי כְּעֶפְרָא. וְהַרוּזוּ תְּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה, דָּא שְׂכִינְתָא, וְאִסְתַּלְקוּתָא דְרוּזוּז נְבוּאָה מִן עֲלָמָא.

רַבִּי יוֹדָא פְּתוּז, בְּיוֹם שְׁנֵיעוּ שְׁמַרֵי הַבַּיִת, אֲלִין תַּנְאִים וְאִמּוּרָאִים, דְּהוּוּ זְטָרִי עֲמָא דְאַרְעָא דִישְׂרָאֵל, וְאוּדְעוּעוּן מִדּוּכַתִּינְהוּ.

וְהַתְעוּתוֹ אֲנִשֵׁי הַזּוּיֵל, כְּדָבָר אֲזוּר, וַיֵּשׁ בָּם אֲנִשֵׁי זוּיֵל. זוּבָא דְבְּנֵי יַעֲקֹב, דְּהוּוּ אֲנִשֵׁי זוּיֵל, וְסַבְלֵי עוּוֹת דִּינָא, כְּדָבָר אֲזוּר, הָאֵל יַעֲוֹת מִשְׁפָּט. קַבִּילוּ עוּוֹת דִּינָא. אֵינּוּן אֲנִשֵׁי זוּיֵל. דְּכֶף אוּרְזוּזֵי דְנִזְזֵשׁ, לְבַתֵּר דְּקַטִּיל לְבַר נֶשׁ, אֲהַדְר וְנִשְׁיָף לִיה נְשִׁיכוּ בְּלָא רוּזְמוּן, וְהוּלֵיפִי טַסְאֵת, דָּא אִיהוּ עוּוֹת דִּינָא.

שְׁלֹזוּ לָהּוּ בְּנֵי אַרְעָא קְדִישָׁא, יְאוּת דְּאִתּוֹן אִית לְכוּן לְמוֹבְכֵי, כְּמֵאן דְּבָכִי מְרוּזְזִיק. דְּהָא אֲבָלָא וּבְכִיָּה וּבְמִסְפָּדָא בְּנֵהִי וּבְמִרִירוּ לֹא מְטָא לְכוּ. דְּהָא רוּזְצִתִּין רְגִלִּיכוֹן, וְלֹא בְעִיתוֹ לְטַנְפָּא לֹון כְּמִלְקַדְמִין. כְּדָבָר אֲזוּר, רוּזְצִתִּי אֵת רְגִלִּי אִיכְכָה אֲטַנְפָּם.

אֲבָל אֲנִן דְּשְׁכִינִן בֵּין גְּדָרֵי נִזְזֵשׁ, וְכַמִּין לֹון בְּכָל יוֹמָא, קְטִיל, וְנִשְׁיָף, וְאֲנִן זוּמִינִן בְּעִינִין עוּוֹת הַדִּין דְּאִתְעֵבִיד בִּינְנָא, בְּאֵינּוּן אֲנִשֵׁי זוּיֵל, דִּי בְּיוֹבִיָּהוּן שְׁתִּיק, וְלֹא בְּעָא דִינָא. דְּדוּזוּיֵל מִינְיִינְהוּ דְּזוּיֵלֵי סִגִּי, וְלֹא יְכִיל לְקִיּוּמָא קַמְיִיָּהוּ. וְכִיּוֹן דְּעֶבְרוּ לְהַהוּא עֲלָמָא בְּתִיבְתָא, קִיּוּמָא נִזְזֵשׁ קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְתַבַּע דִּינָא.

וְדִיִּיק קָרָא דְכַתִּיב, וְגוֹנֵב אִישׁ וּמְכָרוּ וְנִמְצָא בְּיָדוֹ מוֹת יוֹמָת. אֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְנִזְזֵשׁ, יוֹסֵף לֹא הָיָה אִישׁ. וְנִמְצָא בְּיָדוֹ וְגו', הָא בִּידִיָּהוּן לֹא אֲשְׁתַּכּוּזוּ. אֲהַדְר וְקָאֲמַר, כִּי יִמְצָא אִישׁ גּוֹנֵב נֶפֶשׁ מֵאֲזוּזוֹ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַתְעַמְרוּ בּוֹ וּמְכָרוּ וּמָת הַגּוֹנֵב הַהוּא.

תַּמְנֵי מֵאָה שְׁנֵין הָיָה קִיּוּמָא הַהוּא נִזְזֵשׁ וְתַבַּע דִּינָא. וְאֲנִן תְּנִינִן, מֵאן דְּאִתְזוּיִיב בְּתַרִּי דִינִין, אֲתַדְרִן בְּזוּמִירָא. וּוִי מֵאן דְּקַבִּיל עוֹנֵשָׁא עַל זוּבּוּי, דְּהָא מִיָּתֵהּ

מכפרה על זוהבין, ואהדר לקבל עונשא אוזורא, ווי די התענותו אנשי הזויל, וסמאל ונוזש קיימו לתבעא דינא. על דא יאות לן למבכי ולמספר, דקרתא קדישא אשתארת בדר מכל טבין דהוו בה. בההיא שעתא נזות סמאל ובבלל עלמא, ואעיל רוזא דא במעוי דההוא רשע מלכא דרומי, ותבע דינא מתקיפי עלמא. ווי לךא, ווי לעלמא, עוות דינא לא אשתכוז מן יומא דאתברי עלמא, כדא.

איכה בגין עמודים דעלמא, קיימין סמכין, דעלמא קיימא עליהון, ואנא מתעטרא עליהון בכל יומא. היך התענותו על ידי דנוזש, היך התענותו רוזין קדישין, לאתלבשא בלבושין גכראין אוזרין, למידן לון בהקלא סגי, ווי לךא, ווי לעוותא דא.

מאן זומא גו גנתא דערן, בשעתא דאתמסר דינא לעילא. עשר מרגלאן שפיראן, נהירו דכל גנתא, בין כל אינון אילנין. מתפשטין ונפקין כלהו לבר. וכל אינון אילנין דגנתא דערן, צוויזין ואמרין, ווי דהתענותו אנשי הזויל. ונטורי תרעא דגנתא דערן מודעוען, אינון פרוכים, סלקין ונזותין, ולא יהבי דוכתא לאפקא אלין נהורין.

כד אתפשטו מזו נהורין דלבושיהון. ועילאין ותתאין צוויזין לקדמותהון, ואינון נטורי זומות לעילא מודעועין, וכל זויילי רום שמיא בכאן ומיילכן. מאן זומא לאימנא געת ומיילכלא. נזותת לגבי פרוכים, נטורי תרעין דבגנתא, ואינון מודעועין. סלקת אימנא, וזוד פרוכ בהדה.

וכדין להט הזורב המתהפכת, שגנא סגי, בטש לגו תרעין, ונפקו אינון עשר נהורין. עילאין ותתאין צוויזין, ווי לעלמא, ווי לךרא.

אנן יאות לן למספר פתנים, כד נזותת אימא, ולא אשפוזת לון תמן בגנתא, וכל אינון נהורין ובוסמין, געאן ומיילכלן, כדין געת ומיילכלת. אינון פרוכים נטורי תרעין בכאן ומיילכלן, פתנוזין בבכיה, אנן על אזות כמה וכמה יאות לן למבכי על פולא, ועל עוותא דא.

תו פתוז, ויצונו אל יוסף לאמר וגו' - אנא שא נא פשע אזיך וזוטאתם וגו' ויברך יוסף בדברים אליו. זובא ליה עבדו, והוא מכפר פולא, ומכפר על זובייהו. פיון דאיהו מזויל, מאן אית ליה לתבעא על זובייהו. הוי והתענותו אנשי הזויל. עוות הדין סגי, הוה לאינון אנשי הזויל, ווי לן, מאן ינוזם לן.

אמאי הוה עוות דינא דא. בגין דהא אימנא אתתרכת וערקת, ואולת ליה, ובגין דא עוית דינא אשתכוז, דאשתכוזא בלוזדהא דהוא דאשטנא עלנא, ולא הוה מאן דימוזי בידיה, ויטעין עלנא טענתא. על דא אתמסרו בידיהא כל תיקוני דאימנא.

דאלו אימנא אשתכחות תמן. לגז משורת הדין אעלת לון. על דא היא בכאת,
על דא היא מייכלא, על בנהא דאתגלו, ודאתקטלו, ודאשתציאו על מנן .

ובהינייהו לא אשתכחות, ועביד ההוא נזוש רעותיה בהו. ועל דא כתיב,
ובפשעיכם שלוחה אמכם. שלוחה אמכם, דלא תהא זמינת בדיניכון. איכה
ישבה בדר ביהוא שעתא, דאיהי הות נסבה טענת בנהא, ובגינה אתקרע
דינא .

וכד אינון עשר מרגלן נפקו מנן עדן, לאתלבשא בלבושין אזורנין, כלהו
לבושין אתמסרו בידי דנזוש, בר זוד, דאיהו ראובן. דכתיב וישב ראובן אל
הבור .

ועל דיהב עיטא למרמי לבירא, איתפס איהו בבירא, ואשתניב. ודא איהו
רבי אליעזר הגדול, פד תפשוהו למינות, ויהבוהו בבירא, ואשתניבת נשמתיה
דראובן .